
HUMANKO

**ŠKOLSKÝ ČASOPIS
SÚKROMNEJ SPOJENEJ ŠKOLY
STAROZAGORSKÁ 8
KOŠICE**

1. číslo

2020/2021



PASOVANIE PRVÁKOV

ROZHOVOR

LITERÁRNA TVORBA

Ú V O D N Í K

Milí spolužiaci!

Vítam vás na stránkach nášho školského časopisu HUMANKO. Ani sme sa nenazdali a karanténa skončila. Chceme vám spríjemniť čakanie na letné prázdniny čítaním nášho časopisu. Pripravili sme pre Vás rôzne informácie a zaujímavosti.

Príjemné čítanie a zábavu praje redakčná rada.



H U M A N K O

Šéfredaktorka:

Sonja Bačová

Zástupca šéfredaktorky:

Soňa Končeková

Redakčná rada:

Róbert Baran, Oliver Basanda,
Fernando Javier Cano Vindas,
Sára Česlová, Zara Kusendová,
Katarína Lenártová,
Nam Nguyen Huu, Katarína
Scholtzová a Uyen Tran Nhat My

Zodpovedný pedagóg:

Katarína Frančáková

Vydáva:

Súkromná spojená škola,
Starozagorská 8,
040 23 Košice

Ročník: 11

Školský rok: 2020/2021

Číslo: 1

Periodicita:

2x do roka – občasník

Dátum vydania: 30. 06. 2021



6



7



8



9

10

O B S A H

ENO TREE PLANTIG DAY 6

ZÁLOŽKA DO KNIHY SPÁJA ŠKOLY 7

PASOVANIE

PRVÁKOV 8

STRAŠIAK V POLI 9

ROZHOVOR

S Mgr. ZUZANOU KUKURICÁŠOVOU 10 - 11

LITERÁRNA TVORBA

HUMANKOV 12

ŽELANIA

NA ROK 2021 22

KOMIKS 30

ZO ŽIVOTA NAŠEJ ŠKOLY

Súkromný

školský

klub detí

v septembri





V rámci popoludňajšieho Súkromného školského klubu detí boli v septembri 2020 organizované výtvarné aktivity na **tému JESEŇ**, športové hry vonku a spoločenské hry. Cieľom uvedených aktivít bolo napíňať záujmy detí a rozvíjať ich mimoriadne schopnosti, talent a nadanie.





ENO TREE PLANTING DAY

Plant A Tree For Peace



Dňa 21. septembra 2020 ranné komunity aj vyučovacie predmety Veda a Anglický jazyk boli tematicky zamerané na oslavy svetového dňa sadenia stromčekov pod názvom **Eno Tree Planting Day 2020**. Žiaci v jednotlivých triedach zasadili stromčeky, naučili sa básne, zahrli si hry, vyriešili osemsmerovky, nakreslili a vyrobili stromy z farebného papiera. Počas aktivít si všetci uvedomili dôležitosť tohto sviatku, ktorý oslavuje stromy ako zásobárne kyslíka, ale zdôrazňuje aj **dôležitosť svetového mieru**. V dnešnej dobe je tento odkaz pre všetkých mimoriadne dôležitý.



ZÁLOŽKA DO KNIHY SPÁJA ŠKOLY



Projekt **Záložka do knihy spája školy** je v podmienkach našej školy už tradíciou. V tomto školskom roku sme sa rozprávali počas ranných komunít na tému **Radosť z čítania ukrytá vo veršoch básní alebo v próze**. Spolu s vyučujúcimi a vychovávateľkami žiaci vyrábali záložky na vyučovacích hodinách slovenského jazyka a literatúry, ale aj v rámci činnosti Súkromného školského klubu detí.

Mladší žiaci vyhotovovali záložky s veľkým nadšením a skrášľovali ich rôznymi materiálmi. Starší žiaci tvorili príbehy na vylepšenie záložiek. Nadviazali sme spoluprácu s partnerskou **Cirkevnou základnou školou sv. Cyrila a Metoda v Seredi**.

Povedali sme si základné informácie o školách a dohodli sa na dátume odoslania záložiek. Naši žiaci si s nadšením prezreli všetky záložky a každý si našiel medzi nimi tú svoju.

PASOVANIE PRVÁKOV

Dňa **23.10.2020** sa uskutočnilo v I.A triede **Slávnostné pasovanie prvákov** za právoplatných žiakov našej školy.

V úvode **Mgr. Katarína Nickelová** privítala žiakov a ďalších prítomných. **Mgr. Eva Bednáríková**, zriaďovateľka a riaditeľka školy, popriala prváčikom veľa zdravia, úspechov v učení a veľa nových kamarátov. Žiaci sa predstavili kultúrnym programom, v ktorom prezentovali svoje spevacie, recitačné i tanečné schopnosti. Predviedli svoje vedomosti a zručnosti prednesom krátkych básničiek o písmenkách, číslach, spevom piesní v anglickom jazyku. Následne im triedna učiteľka **Mgr. Katarína Nickelová** odovzdala pamätné listy a klobúky. Všetci im aj naďalej prajeme, aby sa v našej škole cítili príjemne a boli úspešní pri zvládaní školských povinností.



STRAŠIAK V POLI

Podujatie **Strašiak v poli** sa realizovalo **05.11.2020** v rámci činnosti SŠKD v III. oddelení SZŠ. Vychovávateľka Mgr. Jana Gajková nahrála na video výrobu reálneho strašiaka do poľa. Video zaslala na mailovú adresu Centra voľného času Domino, Popradská 1437/86, Košice. Súťažné video bolo odprezentované odbornej porote, ktorá hodnotila tvorivosť, originalitu detí, ich vzájomnú spoluprácu a samostatnosť.



Deti z III. oddelenia SZŠ sa umiestnili na **2. mieste** v rámci celomestského kola súťaže **Strašiak v poli**.

ROZHOVOR

S ...



Mgr. ZUZANA KUKURICÁŠOVÁ

Prečo ste sa rozhodli stať sa učiteľkou?

Už od detstva som mala pred očami úžasný vzor učiteľky, ktorou bola moja mamka. Jej práca ma fascinovala a milovala som možnosť návštevy jej pracoviska. Počas štúdia na strednej škole som zistila, že

mám široký záber záujmov, čítanie kníh, matematika, umenie a dokonca športy. Spolužiakom som vždy vedela pomôcť s vysvetlením a pochopením učiva. To ma doviedlo k poznaniu, že pedagogika bude pre mňa to najlepšie pracovné smerovanie.

Aké záľuby ste mali v detstve?

Počas základnej školy som sa venovala kolektívnym športom, navštevovala som umeleckú školu výtvarný odbor, učila som sa anglický jazyk a neskôr aj nemecký jazyk. S nadšením som lepila papierové modely mestských budov, čím som si rozvíjala trpezlivosť. Samozrejme som aj veľa čítala, čo prispelo k rozvoju mojej fantázie.

Akú máte najkrajšiu spomienku z Vašich školských čias?

Každoročne som sa zúčastňovala recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín. Jeden rok sa mi podarilo postúpiť do krajského kola, ktoré sa konalo v Michalovciach. Bol to pre mňa hlboký zážitok cestovať na toto významné podujatie s ďalšími žiakmi z Košíc. Nakoniec som obsadila 3. miesto v krajskom kole.

Ako relaxujete vo voľnom čase?

Mám dve šikovné dcéry, ktorým venujem svoj voľný čas. Spoločne radi tvoríme, maľujeme a venujeme sa ručným prácam. Relaxujem aj pri práci v záhradke. Rada si prečítam zaujímavú a pútavú knihu, ktorá ma preniesie do sveta fantázie.

Ak by ste mali 3 želania, aké by to boli?

Mnoho osobných želaní sa mi už počas života postupne splnilo. Mám milujúcu rodinku, dve zdravé deti, domček so záhradkou a prácu, ktorá ma naplňuje šťastím. Práve teraz sa však všetci nachádzame v zložitej a ťažkej situácii. Chod celej spoločnosti ovplyvňuje ochorenie, ktoré zatiaľ nevieme zastaviť. Preto by som si priała, aby sme boli všetci zdraví a v bezpečí. Priała, by som si vrátila sa k životu, ktorý je pokojnejší.



LITERÁRNA TVORBA HUMANKOV

Š I E S T A C I

Naši šiestaci si tému Statický opis osvojili pomocou vytvárania hádaniek: Uhádnete čo sa skrýva za ich opismi?

Ide o trvácnu rastlinu. Má voňavé kvety. Rastie na medziach a svetlých miestach. Je iba 5 - 10 cm vysoká. Listy sú obličkovito okrúhle. Fialové kvety vyrastajú na dlhých stopkách. Kvitne v marci až v apríli.

Čo je to?

Alex Leško, VI.A

Je to jedlá rastlina. Zvyčajne sa využíva na dochucovanie jedál. Má špecifickú, stredne pikantnú chuť. Kvet tejto rastliny sa niekedy používa na okrasu. Plod je biely a nachádza sa v zemi. Môžete ho konzumovať, potrieť si ním hrnku. Jedia ho zvyčajne dospelí a používajú ho aj ako prírodné antibiotikum.

Čo je to?

Richard Homolya, VI.A

Je to čierna na elektrický prúd napojená doska, ktorá prehráva obraz aj zvuk. Môže mať rôzne veľkosti. Zvyčajne býva čierna alebo sivá.

Čo je to?

Tatiana Turisová, VI.A

Známou ľudovú baladu Išli hudci horou preštylizovali šiestaci do podoby televíznej reportáže. Ponúkame vám jednu z nich:

Vitajte pri večerných krimi novinách. Hlavnou témou dnešného večera sú hudci, ktorí išli neopravené horou a zořali stromy. Prípadom sa zaoberá slovenská polícia a preveruje okolnosti zvláštnej udalosti, keďže v tomto prípade objasňuje polícia aj prípad vraždy. Polícia vyzýva svedkov činu, aby sa prihlásili na príslušnom oddelení polície. Na mieste sa našli drevené husle nebohej Anny K.

Pre televíziu TV

Nicolas Fedorčák, VI.A

Ako môj dedko vypil ELIXÍR MLADOSTI

Deň sa začal ako každý iný. Išli sme spať k starým rodičom. Vždy k nim rada chodím, lebo u nich môžeme ísť spať neskôr ako doma.

Umývam si zuby a moja sestra pozerá televíziu. Chceme sledovať našu obľúbenú šou Tvoja tvár znie povedome, no dnes nám babka prikázala ísť spať skôr ako inokedy. Hneď sa mi to zdalo zvláštne. Zvláštne veci sa však ešte len mali udiať.

Je ráno a naša mamka volala babke, či by sme mohli u nej zostať ešte jednu noc. Nikto nebol proti tomu, a tak sme u nej aj dedka ostali. Babka musela ísť niečo kúpiť do obchodu a my sme ostali s dedkom v byte. Vysmädli sme, a tak som išla sebe a sestre po pohár plný čírej vody. Dedko chcel niečo iné. Opísal mi to, lebo vo svojom veku si už nevedel spomenúť na názov tekutiny: „Sonička, je to v takej malej fľaštičke na poličke. Je to zelené a má to bublinky.“ Išla som to teda hľadať.

Po chvíli som aj niečo také našla. Fľaštičku som podala

dedkovi. Dedko sa s chuťou napil, ale hovoril, že to chutí inak ako včera.

Dedko sa išiel oholiť, keď tu zrazu počujem výkrik, ktorý vychádzal z kúpeľne. Rýchlo som vstala a išla som sa pozrieť čo sa stalo. Moja sestra hneď za mnou pribehla. Zastali sme vo dverách kúpeľne a čo sme videli? Namiesto dedka tam stál malý chlapček, ktorý nemal viac ako dvanásť rokov. Samozrejme, moja sestra naňho vysypala všetky otázky, ktoré sa odkiaľsi vynorili v jej tretiackej mysli: „Kto si? Koľko máš rokov? Kde je náš dedko? Prečo máš na sebe oblečenie nášho dedka?“ Hneď som jej už zapchala ústa (*Mimo záznam: nebudem klamať, tieto otázky by som sa ho pýtala aj ja.*)

Na dvanásťročnom chlapcovi mi bolo niečo povedomé. Zrazu prehovoril dedkovým hlasom: „Veď ja som váš dedko.“ Ja aj sestra sme otvorili ústa dokorán: „Ty máš asi dvanásť rokov a náš dedko mal takmer sedemdesiat rokov.“ Chlapec s dedkovým hlasom sa mierne urazil: „No dovoľ, mám šesťdesiatdeväť rokov.“ Vtedy sme uverili a hneď sme si aj

uvedomili, že takto dedka nemôžeme babke ukázať.

V dedkovi sa však prebudilo „*chlapčenské huncútstvo*“ a začal sa rozpamätávať na to, čo robil ako malý: „Pamätám sa, že som voľne mohol behať po cestách, lebo po nich počas celého dňa prešlo asi tak päť áut. Občas som hádzal zhnité zemiaky po ľuďoch a kradol som cukríky v obchodoch.“

Keďže si to ako dieťa užíval, chcel ten škodoradosný pocit zažiť ešte raz. Chystal sa vybehnúť do ulíc, ale vysvetlili sme mu, že dnešný človek cez cestu len tak neprebehne, musí použiť priechod pre chodcov, a tak by nemal na výber ani on – náš dvanásťročný dedko. Hádzat' zemiaky po ľuďoch nebolo slušné ani vtedy a keby teraz ukradol cukríky a chytili by ho, osoba zaňho zodpovedná by mohla dostať pokutu alebo by mohla ísť rovno do väzenia. Zodpovedná je za neho asi babka a ja som nechcela, aby babka išla do väzenia len kvôli tomu, že dedko vypil čo nemal. Tváril sa, že pochopil. Museli sme už len vymyslieť, kde mladého dedka schováme. Pozre-la som sa na sestru, no ani ona

nemala nápad. Potom som sa chcela pozrieť na dedka, no ostali po ňom len otvorené vchodové dvere. Hneď som si pomyslela, že určite išiel urobiť tie neplechky zo svojho prvého detstva. Museli sme ho chytiť. Babka nám však prísne zakázala vychádzať z bytu

V tej chvíli som vedela, že zákaz musíme porušiť. Vybehli sme z bytu. Našťastie bolo leto, a tak sme sa nemuseli obliekať, len sa obuť. To sme si uvedomili až dolu na prízemí. Výťah si však privolať nedečkavý sused, takže sme museli vybehnúť po schodoch. Babka býva na treťom poschodí, a tak sme sa až tak veľa nenabehali, ale stratili sme veľa času. Dedko už mohol byť kdekoľvek.

Zbadali sme ho cez výklad v obchode medzi regálmi so sladkosťami. Vbehli sme za ním. Dedko nebol veľký, preto ho bolo ťažké nájsť. Skôr ako dedka sme však našli našu babku. Babka práve kupovala rožky. Teraz sa už neschovával iba dedko, ale aj my dievčatá. Zakrádali sme sa k regálom so sladkosťami. Bolo to nebezpečné, lebo babka si išla kúpiť aj čokoládu a tá bola v regáloch so sladkosťami. Rýchlo

sme schmatli dedka a ťahali sme ho preč z obchodu: „ Čo si tam dopekla stváral?“ napomínali sme ho. No dedko sa len smial a smial, ja a moja sestra sme už strácali trpezlivosť. Keď tu zrazu sa stalo niečo, čo som vážne nečakala.

Moja sestra, ktorá má osem rokov, ho začala hrešiť, ako keby to robila každý deň. Prekvapilo ma to a aj vydesilo. Sama by som nechcela byť na dedkovom mieste. Dedkovi to však nevadilo, usmial sa a rozbehol sa po chodníku. Dúfala som, že niekde nenájde zhnité zemiaky. Bolo to však ešte horšie.

Rýchlo sa približoval k ceste. Nemali sme na výber. Museli sme ho chytiť a niekde zatvoriť. Podarilo sa nám to. V byte sme dedka schovali do skrine s oblečením. Dohodli sme sa, že mu budeme nosiť jedlo aj vodu. Dvanásťročný dedko však chcel sledovať televíziu. Nastavili sme ju teda tak, aby na ňu cez škáru perfektne videl. Všetci sme boli spokojní. So sestrou sme si sadli na gauč a práve v tej chvíli vošla babka: „ Ahoj, ako ste sa mali?“ S príliš veľkým nadšením sme odpovedali: „Super, pozerali sme telku.“ Babka hneď začala niečo

tušiť. Obzerala sa hľadala dedka. Pozrela sa na nás a my dve sme boli v úplnej panike, moja sestra sa až potila. Snažila som sa vymyslieť výhovorku: „ No, dedko sa išiel prejsť.“ Sestra mi pošepkala: „Nič lepšie ti nenapadlo?“ Dedko nemal v obľube prechádzky. Babku to prekvapilo, ale nič nepovedala a išla chystať obed. My sme sa išli skontrolovať dedka. Ten si to v skrini očividne užíval, a tak sme ho nechali. Všetko dokonale vychádzalo a ja so sestrou sme si ťapli.

Išli sme sa hrať, no netrvalo dlho a z izby sme začuli výkrik. Babka asi chcela uložiť niečo do skrine a našla v nej chlapca. Upokojovali sme ju: „Babi, upokoj sa, to je náš nový kamarát.“ „Vážne?“ skazila mi to sestra. „Áno, môj kamarát a volá sa, hm, Matej! Áno, volá sa Matej,“ zopakovala som sama po sebe. Babka sa na nás nahnevala, no nie preto, že sme jej o tom nepovedali, ale preto, že sme ho poriadne neuvítali a nepohostili. My sme si vydýchli. Babka sa nehnevá často, ale keď sa nahnevá, tak poriadne. My sme babke za trest pomáhali variť obed. Nepomohlo vysvetlenie, že

sme sa hrali, a preto sme chlapca zatvorili v skrini.

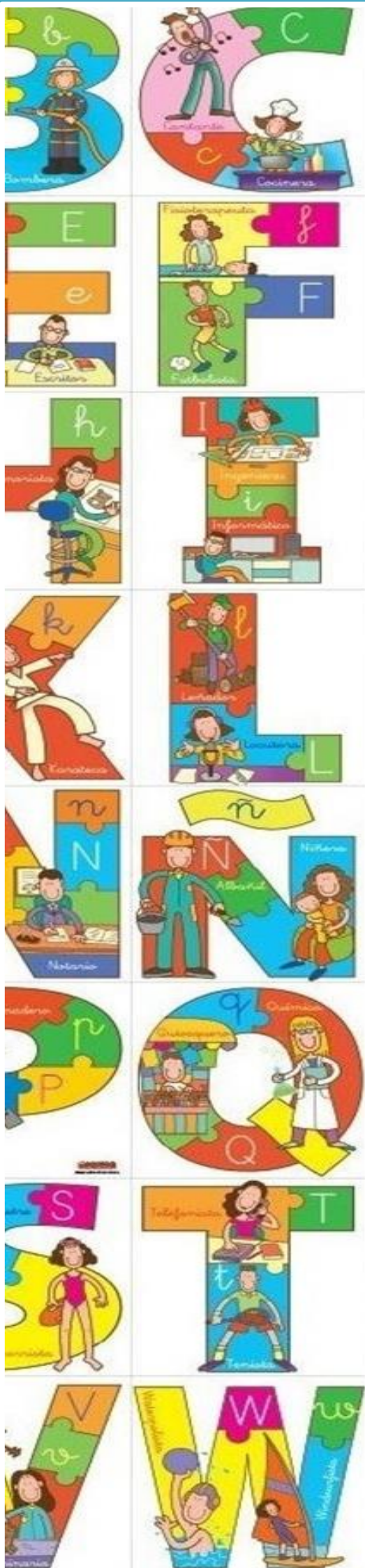
Počas varenia sa babka začala hrabať v tej poličke, kde som našla nápoj, ktorý omladil dedka. Babka sa vtedy opýtala: „Dievčatá, nevideli ste niekde takú zelenú fľaštičku?“ Ja som odpovedala za moju sestru, lebo ona by určite všetko vytárala: „Nie,“ povedala som to tak rýchlo, že mi ani nebolo rozumieť. Rýchlo som odtiahla sestru na toaletu (*takto by som to nepovedala, ale rodičia mi hovoria, že je to tak slušné*) a povedala som jej to, čo som pochopila v kuchyni: „Babka vedela, že je to nejaký čarovný elixír a určite ich má viac. Myslím si, že je čarodejnica.“ Sestra navrhla, aby sme sa jej spýtali.

„To ani náhodou, potom by zistila že sme omladili dedka,“ nevedela som, čo urobíme.

Babka nás zavolala k stolu. Na obed sme mali rezne a zemiakovú kašu. Po obede sa babka už začala báť o dedka. Bol preč už šesť hodín. Babka sa zatvárila rozhodne a urobila niečo, čo sme nečakali. Vzala do ruky mobil a vytáčala políciu.

„Nie!“ skríkla som.





„Dedko je preč už šesť hodín. Už sa musíme priznať,“ povedala sestra. „Poviem to ja,“ obetovala som sa, lebo elixír som dedkovi podala ja. „Babi, dedko vôbec nie je stratený, dedko je toto.“ „Ten váš nový kamarát?“ „Dedko bol smädný a chcel niečo také, čo je v malej fľaštičke a má to bublinky. Našla som niečo také a on to vypil a toto sa stalo.“ Babka sa začala smiať. „Prečo ste mi to nepovedali? Dávno by som to opravila.“ Babka rýchlo utekala do kuchyne, vybrala kotlík, ktorý vyzeral ako pre bosorky a začala do neho hádzať rôzne prášky a tekutiny. Ja som sa nesmelo opýtala: „Babi, čo to robíš?“ Babička sa potmehútsky usmiala a veselo povedala: „Čarujem.“

Myslela som si, že je babička bosorka, no aj tak som tomu nemohla uveriť. Keď babka dovarila, podala to dedkovi, on sa napil a začal sa meniť na toho starého dobrého dedka.

A čo som si z pobytu u babky a dedka odniesla? Ponaučenie: „Nikdy neviete, kto vo vašom okolí je bosorák či bosorka.“

Sonja Bačová, V.A

VIANOČNÉ ROZPRÁVKY

Pred odchodom na prázdniny sa piataci sviatočne naladili tvorbou týchto vianočných rozprávok:

Trpaslíci a Vianoce

Trpaslíci vyrábali darčeky skoro každý deň. Museli pomôcť Ježiškovi, lebo ten by nestihol vyrobiť darčeky pre všetky deti sám. Keď už boli darčeky hotové, dali ich všetky do vreca a začali aj oni oslavovať Vianoce. Oslavovali bez darčiekov. Hrali sa v snehu, sadli si vedľa seba do kruhu a spievali si vianočné koledy. Neprekážalo im, že nemajú darčeky. Záležalo im len na tom, že sú spolu.

Emma Ngyuen Duy

Smutný záhradný trpaslík

Jedného sviatočného večera stál malý trpaslík v snehu a hovoril si: „Och, ja sláviť Vianoce nebudem! Nemám ani vianočný stromček, ani darčeky, ani rodinu, s ktorou by som mohol prežiť čas.“ Pred trpaslíkom sa objavil Santa Claus. Opýtal sa trpaslíka: „Ho, ho, ho!

Malý trpaslík, prečo si taký smutný?“ Trpaslík mu smutne odpovedal: „Nemám, s kým prežívať Vianoce.“ Santa sa naňho pozrel: „Môžeš mi pomôcť poroznášať darčeky deťom.“ Trpaslík hneď súhlasil. Veľmi sa potešil, lebo na Vianoce by nikto nemal byť sám.

Viktória Pappová

Nešikovný trpaslík

Ako určite viete, Santa žije na Severnom póle so svojimi pomocníkmi – trpaslíkmi. Pomáha mu presne 568 trpaslíkov a len jeden z nich sa volá Nemehlík. O tom asi ani sám Santa nevedel. Nemehlík stál stále v kúte a prizeral sa, ako ostatní pomáhajú pri výrobe darčiekov. Jemu to zakázali, lebo všetko čoho sa dotkol, pokazil. Cítil sa veľmi osamelý. Často preto chodil von, ľahol si na sneh a rozmýšľal, čo by bolo, keby bol šikovný. Predstavoval si, ako pomáha vyrábať tie najkrajšie darčeky. V jeden večer sa všetko zmenilo. Našiel si kamarátku. Bola to malá polárna líška. Nebola

však obyčajná, lebo vedela rozprávať. Jedného dňa mu povedala: „Prečo sa stále schovávaš? Veď ty nie si žiadne nemehlo, len si to o sebe myslíš. Dám ti čarovnú roľničku, ktorá ti pomôže a z teba sa stane ten najšikovnejší trpaslík.“ Nemehlík si roľničku zobral a o rok bol z neho najdôležitejší trpaslík. Stal sa priamym pomocníkom Santu. Ak si myslíte, že roľnička od líšky bola čarovná, tak sa mýlite. Roľnička vôbec nebola kúzelná, bola úplne obyčajná. Polárna líška bola v skutočnosti vílou Severného pólu, ktorá chcela trpaslíka presvedčiť, že si musí veriť, lebo nie je žiadne nemehlo. A podarilo sa jej to.

Sonja Bačová

Lenivý trpaslík

Kde bolo, tam bolo, stál na ďalekom severe jeden dom. V ňom vo svojej dielni býval Santa Claus s päťdesiatimi trpaslíkmi. Každý rok dva týždne pred Vianocami pomáhali trpaslíci Santovi vyrábať darčeky. Býval tam však s nimi aj jeden veľmi lenivý trpaslík. Tomu sa nechcelo ani mašľu na darček zaviazať, a to bolo pre vianočných

trpaslíkov to najjednoduchšie, čo mohli robiť.

Jedného dňa k nim z trpaslickej školy poslali pomocníka. Trpaslík sa volal Spajk. Bol to jeden z najusilovnejších trpaslíkov v dielni, a preto ho mali všetci radi. Lenivý trpaslík mu závidel, že je taký obľúbený. Chcel byť preto aj on pracovitejší, ale nevedel ako na to. Čas rýchlo plynul. Keď bolo týždeň pred Vianocami, zvolal Santa Claus svojich trpaslíkov na poradu: „Milí moji! Vianoce sú pred dverami, a preto potrebujeme dvoch dobrovoľníkov, ktorí prinesú poštu od detí. Hlásia sa dobrovoľníci?“ Prihlásil sa Spajk. Nikto iný sa nehlásil, keď vtom....

Oliver Faith

Chceš vedieť ako príbeh skončí?
Objednaj si aj ďalšie číslo nášho časopisu ☺



Autorka papierovej vianočnej výzdoby:
Uyen Tran Nhat My, IV. A



Nam Nguyen Huu, IV.A



Katarína Lenártová, IV.A



Fernando Javier Cano Vindas, IV.A



Uyen Tran Nhat My, IV.A

VIANOČNÉ KRESLENIE

Žiaci našej školy sa v predvianočnom období rozhodli prekva-piť svojich blízkych vianočnými pozdravmi. Použili veľmi tvorivú techniku. Kreslili zmizíkovým perom na vopred pripravenú suchú atramentovú plochu. Vznikli tak pre-krásne grafické práce, ktorými pote-šili svojich najmilších.



Ha Anh Nguyen Nhu, V.A



Uyen Tran Nhat My, IV.A



Uyen Tran Nhat My, IV.A



Zara Kusendová, IV.A



Zara Kusendová, IV.A



Zara Kusendová, IV.A



Katarína Lenártová, IV.A



Róbert Baran, IV.A



Katarína Scholtzová, IV.A

Želania na rok 2021

V decembri 2020 naši piatáci vyjadrili svoje úprimné želania škole, spolužiakom i sebe, ktoré by chceli, aby sa splnili v roku 2021:

Škole želám, aby sa rozrastala a mala viac tried. Spolužiakom želám, aby boli zdraví, šťastní, aby dostávali veľa jednotiek a mali viac kamarátov. Sebe želám dobrých kamarátov, veľa jednotiek a zdravie celej rodine.

Oliver Drozda

Škole želám, aby mala viac peňazí na obnovenie školských priestorov. Spolužiakom prajem šťastné a veselé vianočné sviatky, aby sa im vo všetkom darilo, čo želám aj sebe.

Oliver Faith

Škole želám, aby sa jej darilo. Spolužiakom želám, aby boli oni a ich rodiny šťastní. Sebe želám, aby bola moja rodina zdravá.

Salko Skenderagič

Škole želám, aby sa jej darilo, aby sa mohla zmodernizovať. Spolužiakom želám, aby dostávali jednotky. Sebe želám zdravú rodinu a tiež si želám, aby už vírus COVID-19 nebol.

Soňa Končeková

Želám si, aby škola bola taká dobrá i naďalej, aby mala veľa peňazí. Spolužiakom želám, aby boli úspešní, zdraví a slušnejší. Pre seba si želám dobré známky a veľa kamarátov.

Sára Nguyen Duy

Želám si, aby boli všetci učitelia šťastní, aby sa im darilo. Spolužiakom želám jednotky. Mojej rodine želám, aby bola celý rok zdravá.

Emma Ngyuen Duy

Našej škole želám vybudovanie učebne techniky. Spolužiakom želám, aby boli zdraví. Sebe želám, aby som nedostával poznámky.


Viliam Bača

Z I M A

Zima je veľmi pekné ročné obdobie. Má svoje čaro. Je ako ľadová zmrzlina priamo z chladničky. Stromy dostanú nový odev. Vždy ma zaujímalo, čo si stromy medzi sebou počas zimy rozprávajú.

Keď som sa prechádzala, zatvorila som oči a počula som, ako strom povedal: „Aj mne je zima.“ Samozrejme, nezabudnime ani na zmrznuté jazierka, potôčiky, lebo aj tým je zima. Počas prechádzky som nevidela ani jedno zvieratko. Všetky si pripravili zásoby a neopustili ich. Na každej lavičke je sneh, nemôžem si sadnúť, a tak sledujem stopy na snehovej cestičke. Hovoria, kto kam išiel a každá z nich by ma k niekomu zaviedla. Jemný sneh sa pomaly roztápa. Všetko pekné sa raz skončí a aj táto snehová krása skončí, no nahradí ju iná.

Laura Do Tri, VII.A



Obrázok požičaný z:
<https://pixabay.com/sk/photos/lavicky-zima-sneh-bratislava-1635602/>

Škola/neškola alebo čo mi dala a vzala dištančná výučba

Ema Uličná, IX.A

Dištančná výučba sa začala v marci 2020. Vždy som vedela, že niečo také existuje, ale nikdy som si nemyslela, že to zažijem. Keď sa to celé začalo, pomyslela som si, že online škola musí byť super. Žiadne písomky, nemusím skoro vstávať, môžem si rozvrhnúť úlohy a čas, ako to vyhovuje mne. Zo začiatku to aj tak bolo. Všetko bolo nové, zadaní nebolo tak veľa a mala som tak povediac voľno. Čím dlhšie som bola doma, tým viac zadaní som dostávala. Po čase som ich už ani nevypracúvala, pretože som vedela, že nás čaká len slovné hodnotenie. Takto to bolo do konca ôsmeho ročníka.

Keď sa začal deviaty ročník, asi mesiac sme v škole boli, ale potom sa po čase znova prešlo na online/ dištančnú výučbu. Už to pre mňa nebola nepoznaná oblasť, takže som približne vedela, čo od toho čakať. Proces, ktorý sme všetci prežívali v marci minulého roku sa znova opakoval. Myslela som si, že nebude veľa zadaní a všetko budem s prehľadom stíhať. Tak trošku som zabudla na to, že tento rok ma čakajú prijímacie skúšky na strednú školu čiže učenia bude viac ako v minulých rokoch.

Potom sa mi stala asi najlepšia vec za rok 2020. S mojím súborom som sa zúčastnila na celoslovenskej súťaži. Tvrdo som na tom pracovala, škola pre mňa prestala existovať, no to neznamenal, že prestala existovať pre všetkých ostatných. Stále som každý deň dostávala zadania, lenže už som ich na čas neplnila. Zadaní bolo viac a viac a ja som sa v tom všetkom začala strácať. Potom prišli Vianoce a nič som nemusela robiť. Po Vianociach však prišla krutá realita a ja som nevedela čo skôr. Keď som všetko odovzdala, stratila som motiváciu. Hlavne, keď som na zadaniach dlho pracovala a aj tak nevyšli podľa mojich predstáv.

Začal sa druhý polrok a zadania sú už klasifikované. Je to ešte horšie. Viem, že mám veľa nespĺnených zadaní, no aj tak sa mi do ničoho nechce. Nakoniec všetko odovzdám, ale viem, že keby bola škola prezenčne, všetko by išlo ľahšie. Nikdy som nebola zvyknutá učiť sa doma, preto (aj keď to nerada priznávam) je normálna škola lepšia. Mám všetko na jednom mieste, viac sa naučím a dokážem sa aj viac sústrediť.

Stále si na dištančnú výučbu zvykám, no asi si na to úplne nezvyknem nikdy. Čo mi dištančná výučba vzala alebo čo mi dala? Myslím si, že mi toho dala viac ako vzala. Áno, priznávam, nemám skoro žiadnu motiváciu a prišla som o svoju už aj pred tým akú takú pedantnosť, ale uvedomila som si dôležitosť výučby a starého dobrého školského stereotypu.



Eva Senteliková, IX.A

Určite to v tejto dobe máme ťažké všetci. Myslím si, že mi dá za pravdu každý jeden človek. Pandémia tohto vírusu, ktorý už určite netreba menovať, sa nejakým spôsobom dotkla všetkých na svete. Platí to aj v prípade nás žiakov. Všetci sme sa museli prispôbiť a prispôbojeme sa aj ďalej. Myslím si, že nie som jediná, ktorá povie, že som sa v marci 2020 zo začiatku tešila z toho, že ostávame doma. Celé to vtedy malo byť iba na dva týždne. Tak sa to najprv predlžovalo do júna 2020 a teraz tiež od októbra 2020 do...

Samozrejme bolo a je to stále dosť ťažké, avšak mali sme za tento dlhý čas veľa možností mnoho vecí sa naučiť, zobrať si z tejto celej situácie niečo dobré.

Prvú vec, ktorú by som rada spomenula je, že nielen ja, ale väčšina z nás sa určite naučila lepšie pracovať s počítačovou technikou, keďže celé vyučovanie je realizované prostredníctvom nej. To, že pracujeme iba s monitormi, má samozrejme aj svoje nevýhody. Za počítačmi sedíme v podstate od rána do večera, štípu nás oči, či bolí chrbát. Podstatné je, že som sa naučila aj väčšej samostatnosti a zodpovednosti, keďže to záležalo od mojej vlastnej svedomitosti, napríklad odošlem pani učiteľke zadanie. Tiež si viem o niečo lepšie naplánovať čas a celkovo deň. Keďže aj môj brat ostal doma, učím sa aj s ním, a tak mám možnosť čiastočne nebyť len žiakom, ale aj učiteľom.

Veľkou a asi najväčšou nevýhodou, s ktorou bude podľa mňa každý súhlasiť je, že sa nemôžeme stretávať s ľuďmi, ktorých máme radi a vlastne ľuďmi vo všeobecnosti.

Minulý rok dve tretiny našej triedy odišli na stredné školy a vlastne som sa s nimi nemala vôbec možnosť rozlúčiť sa, a tak to veľmi pravdepodobne bude aj tento rok, keďže sme v deviatom ročníku.



Vtedy som si veľmi neuvedomovala, ako socializáciu potrebujem a aké je to pre mňa dôležité. Veľa vecí si preto vážim omnoho viac. Toto je asi príklad toho dobrého v zlom.

Ďalšia negatívna vec je, že mnoho žiakov (ale nielen žiakov) upadalo do začiatocnej depresie, melanchólie, klaustrofóbie alebo podobných takýchto veľmi nepríjemných psychických stavov, keďže sme

s malými prestávkami v podstate jeden rok doma zavretí medzi štyrmi stenami. Takisto je pre mňa teraz oveľa ťažký výber strednej školy, lebo sa zrušili Dni otvorených dverí na stredných školách, či MONITOR 9. Pridáva sa k tomu aj moja hysterická povaha. Som doma, mám viac času venovať sa mojim mimoškolským záujmom, napríklad kresleniu, modelovaniu, šperkárstvu, v ktorých som sa za už spomínaný rok zlepšila. Toto možno vyznie zvlášťne, ale som viac pripravená na veci v budúcnosti, pretože opatrenia voči koronavírusu sa často menia a musíme byť pripravení na všetko.

Hoci táto situácia asi tak rýchlo neskončí, netreba si z toho brať len to zlé, ale aj to dobré. Myslím si, že mi dáte za pravdu, ak poviem, že v tejto dobe je viac negatív než pozitív. Raz však bude lepšie a nikdy netreba strácať nádej, pretože raz bude všetko znovu v rovnováhe a sústrediť sa treba nielen na tie zlé veci, ale najmä tie pekné.



Sonja Bačová, V.A

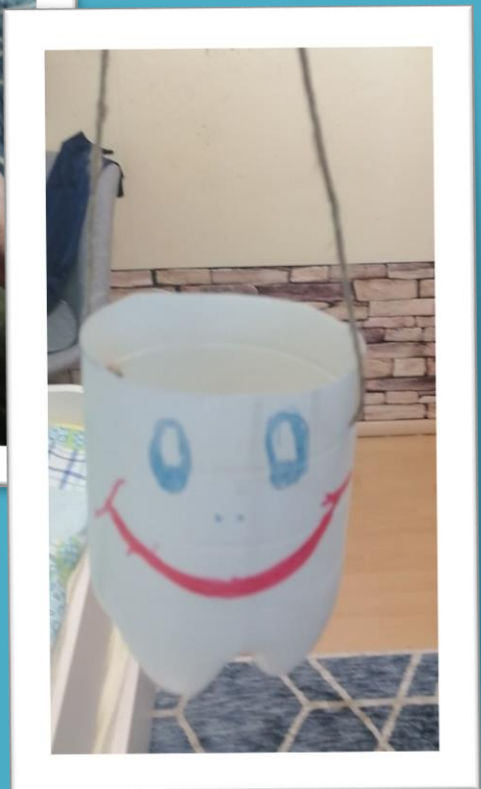
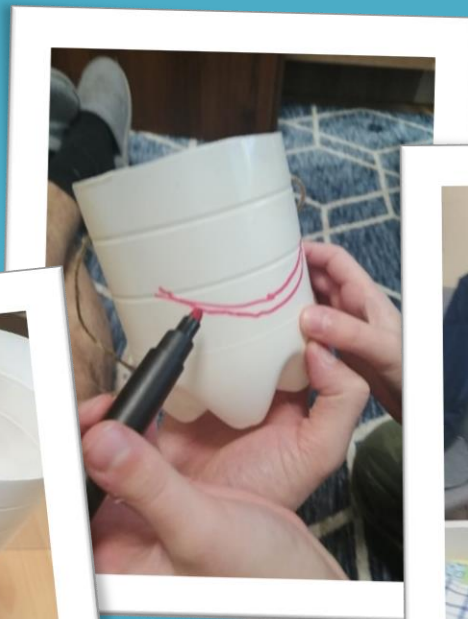


Leon Gegaj, V.A



Róbert Capulič, V.A

Prezentácie výrobkov na online hodinách TECHNIKY



Martin Martinko, V.A



Oliver Faith, V.A



Nhat Minh Nguyen, V.A



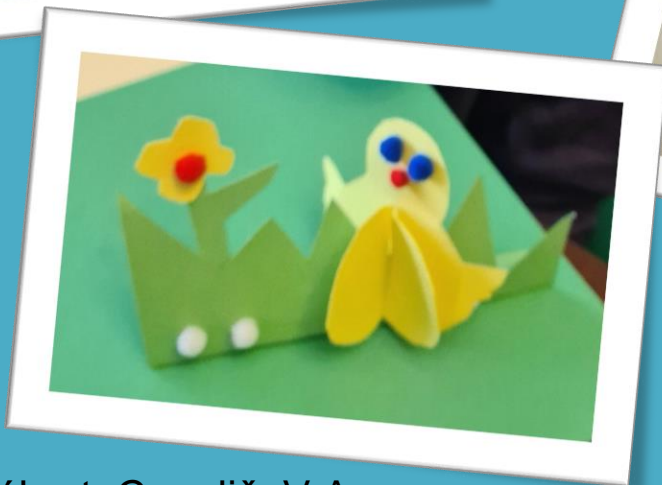
Salko Skenderagič, V.A



Heorhii Marchenko, V.A



Viktória Pappová, V.A



Róbert Capulič, V.A

ZO ŽIVOTA IV. A TRIEDY

KOMIKS NA POKRAČOVANIE

Autor: Fernando Javier Cano Vindas

